

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet en de vreemde ontvoering

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Een onverwacht telefoontje

‘Dag mam, tot vanavond.’ Spekkie drukt een kus op haar moeders wang en holt naar het portiek.

Maar voordat ze naar boven kan rennen, roept haar moeder: ‘Je weet het, hè? Geen enge dingen doen. En ook niet te veel spekkies eten.’

‘Nee, mam.’ Spekkie zucht. Waarom doet haar moeder altijd zo bezorgd? Er kan niet eens wat gebeuren, want ze gaat naar Nelson. Dat is haar neef die bij de politie werkt. Als het bij iemand veilig is, is het wel bij hem! En kan zij het helpen dat ze zo van spekkies houdt? Daarom noemt iedereen haar ook Spekkie, al is haar echte naam Marloes. Omdat haar moeder onverwachts moet werken, mag ze zelfs de hele dag bij Nelson blijven.

‘Nou, dan ga ik, lieverd. Anders kom ik te laat!’ Spekkies moeder steekt haar hand op en fietst snel weg.

Een paar tellen later staat Spekkie in de

woonkamer van Nelson. Hij woont sinds kort op dit adres en ze kijkt keurend rond. 'Leuke planten, zeg. Die had je de vorige keer nog niet. En heb je een nieuwe stoel?'

'Goed gezien, nichtje.' Nelson glimlacht breed, zoals altijd. 'Die stoel vond ik op de rommelmarkt. Net als die spelletjes.' Hij wijst naar een grote doos op de tafel.

'Goed uitgekozen,' zegt Spekkie. 'Ik hou van spelletjes. Welke gaan we doen?'

'Dat zien we zo wel. Ik heb eerst nog iets voor je.' Nelson geeft Spekkie een knipoog en haalt een pakje uit de kast. Het is ruitvormig, ingepakt in glimmend papier.

Als ze het in haar handen heeft, hoeft ze nauwelijks te raden wat het is. 'Is dit soms...?' Nelson glimlacht alleen maar.

'Ja, ik wist het!' roept Spekkie als ze het papier eraf getrokken heeft. 'Wauw, dit is geen spekkie. Dit is een mega-spek!' En ze denkt: goed dat mijn moeder dit niet ziet...

'Lekker?' vraagt Nelson als ze een hapje neemt.

'Mmm! Waar koop je zulke grote spekken?' Nelson grinnikt. 'Dat wil je graag weten, hè?'

Vooruit, ik zal het je vertellen. Deze heb ik op de kermis gekocht.'

'Kermis? Is er kermis?'

Nelson knikt. 'En vanmiddag... gaan wij daar samen naartoe.'

'Yes!' Spekkie steekt uitgelaten haar handen in de lucht. 'Top, Nelson! Jij weet tenminste

wat ik leuk vind. Mijn moeder wil namelijk nooit naar de kermis.'

'Dat komt vast omdat ze niet van die herrie houdt,' legt Nelson uit.

Spekkie zucht. 'Nou, maar ik wel. En ik wou dat het vast middag was...'

'Even geduld,' zegt Nelson.

Spekkie gaat aan tafel zitten om in de doos met spelletjes te kijken. 'Nelson, zullen we gaan ganzenborden? Of doe je liever mens-erger-je-niet?'

Haar neef aarzelt. 'Laten we ganzenborden,' zegt hij dan.

'Al hoop ik niet dat ik in de gevangenis kom...'

'Zou wel lachen zijn,' mompelt Spekkie met volle mond. Ze heeft alweer een hapje van de mega-spek genomen.

Ze klapt net het bord uit als Nelsons mobiel gaat.

'Hallo? Hé, Flip.' Hij kijkt verrast. 'Wat zeg je...? Vandaag? Ja, dat was ik inderdaad vergeten. Verplichte les? Oké, dan ben ik er zo snel mogelijk.'

Spekkie staart hem verbaasd aan. 'Moet je gaan werken? Je was toch vrij?'

‘Dat ben ik ook.’ Nelson staat al naast zijn stoel. ‘Maar we krijgen vandaag extra conditie-training. Dat was ik helemaal vergeten.’

‘Hè, wat jammer! Kun je niet spijbelen?’ Nelson schudt zijn hoofd. ‘Onze nieuwe baas wil dat alle agenten in topvorm zijn. Niet meer te dik, en ook niet snel buiten adem. We moeten zelfs punten halen. En als dat

niet lukt, mogen we niet meedoen aan de fitheidstest.'

Al pratend is Nelson naar de slaapkamer gelopen. Hij haalt zijn sporttas uit een kast. En ook een handdoek, een trainingsbroek en een paar gympen.

Spekkie leunt tegen de deurpost aan en denkt: wat een suf gedoe. Leek de dag zo gezellig te beginnen en nu dit. Ze slaat haar armen over elkaar en moppert: 'Ik vind het helemaal niet leuk dat je weggaat. Wat moet ik dan doen?'

'Een spelletje ganzenbord?'

'In mijn eentje? Nee, niks aan. Stel je voor dat ik in de put kom. Dan kan niemand mij eruit halen.' Spekkie gaat steeds somberder kijken. 'Sorry, nichtje.' Nelson propt zijn spullen in de sporttas. 'Ik had me deze ochtend ook heel anders voorgesteld. Maar over anderhalf uur ben ik er weer. Dan gaan we meteen naar de kermis.'

'Anderhalf uur? Ben je zo lang weg?' Spekkie zucht diep.

Maar ineens klaart haar gezicht op. 'Kan Sproet niet komen?' Want Sproet is haar allerbeste vriend.

‘Tuurlijk mag dat! Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht!’ Nelson haalt zijn mobiel weer tevoorschijn. ‘Weet je zijn nummer? Dan bel ik zijn ouders.’
‘En mag hij dan ook mee naar de kermis?’
Als Nelson knikt, roept Spekkie blij:
‘Afgesproken. En bel nu maar snel!’

